Οι μούσες

written by Τατούμ Ο'Νηλ | 07.07.2014

Ο Πέτρος παλιός συμμαθητής και φίλος μου διηγήθηκε την παρακάτω αληθινή ιστορία:

Ο κύριος Ιάσονας είχε ένα μικρό μαγαζάκι κάτω από το γραφείο μου. Γνωριστήκαμε στο καφενείο της γειτονιάς, με συμπάθησε και γίναμε φίλοι. Ήταν ποιητής αναγνωρισμένος, αυτός ένας άνθρωπος αυτοδίδακτος, προερχόμενος από μια αγροτική οικογένεια, έγραφε ποιήματα τέτοιας ομορφιάς κι ευαισθησίας που σύντομα ξεπέρασε τα σύνορα του τόπου μας κι εκτός από την αποδοχή των ντόπιων, κοινού και λογίων, έχαιρε εκτίμησης σε πανελλήνιο επίπεδο. Η ρουτίνα του δεν είχε αλλάξει, πήγαινε κάθε μέρα στο μαγαζί του, το μεσημέρι σπίτι, το απογευματάκι έγραφε, το βραδάκι βόλτες, μετά πάλι σπίτι. Το καφενείο της γειτονιάς μας είχε γίνει στέκι και μαζεύονταν οι φίλοι του απ’ όλους τους χώρους, άνθρωποι λαϊκοί αλλά και εστέτ, φίλοι του παιδικοί και φίλοι νέοι και πολλές θαυμάστριες, ναι, ο κύριος Ιάσονας είχε αρκετές. Φοιτήτριες οι περισσότερες από το Πανεπιστήμιο αλλά και μεγαλύτερες τρυφερές ψυχές που ξεκίνησαν θαυμάζοντας το έργο και κατέληγαν – φευ- να θαυμάζουν τον άνδρα. Οι κουβέντες μας με καφέ στο σχόλασμα από τα δικαστήρια ή με ούζο και μεζέ στο τελείωμα ενός πρωινού αφιερωμένου στα ραντεβού στο γραφείο είχαν απ’ όλα : ποίηση, λογοτεχνία, ταξίδια, πολιτική, ποδόσφαιρο και βέβαια γυναίκες. Ο κύριος Ιάσονας, παντρεμένος από πάντα με την κυρία Μερόπη και πατέρας ενός μεγάλου πια γιου, λάτρευε τις γυναίκες κι αναφερόταν σ’ αυτές

με αγάπη και ενθουσιασμό. Από την ευειδή φοιτήτρια που περνούσε μπροστά μας, την καλλίπυγο τουρίστρια που ψώνιζε από το απέναντι μαγαζί, το χαριτωμένο πιτσιρίκι που ήταν ο πρώτος του έρωτας στην πρώτη δημοτικού μέχρι μια πασίγνωστη λαϊκή τραγουδίστρια. Ξέχασα όμως το βασικότερο: ο κύριος Ιάσονας ήταν διαρκώς ερωτευμένος, για την ακρίβεια ο κύριος Ιάσονας ερωτευόταν ανά δίμηνο περίπου μια διαφορετική γυναίκα η οποία μονοπωλούσε τις συζητήσεις μας, στοίχειωνε τους λογισμούς του, τον έκανε να μου δίνει λεπτομερείς περιγραφές των συνομιλιών τους ή των ιδιαίτερων υπέροχων χαρακτηριστικών της κάθε μιας τους και γεννούσε κάθε φορά ένα τουλάχιστον μοναδικό καινούριο ποίημα. Προϊούσης της γνωριμίας μας έλαβα το θάρρος και ρώτησα τον κύριο Ιάσονα εάν αυτές οι γνωριμίες ολοκληρώνονταν και σε ένα πιο πρακτικό, τόλμησα να το θέσω, επίπεδο για να εισπράξω ένα ανασηκωμένο φρύδι και μια επίπληξη για την πεζότητα της σημερινής νεολαίας. Αποφάσισα ότι οι γυναίκες που στοίχειωναν το λογισμό του ποιητή μας ήταν η μούσα του σε πολλαπλές μεταμορφώσεις και ποιος τολμάει να αποκαθηλώσει τη μούσα που τον ανεβάζει σε τέτοιους ποιητικούς Ολύμπους; Έλα όμως που κάποτε τα πράγματα πήραν μια διαφορετική τροπή κι ο Ιάσονας γνώρισε τη Νέλλη. Η Νέλλη ήταν Αθηναία, μεγαλούτσικη αλλά καλοστεκούμενη, αποφάσισε να ζήσει στο νησί κι ο Ιάσονας αποφάσισε ότι μετά από χρόνια είχε έρθει η ώρα ν' αλλάξει στ' αλήθεια τη ζωή του κι ότι η νέα μούσα του έπρεπε να εγκατασταθεί στο σπίτι του και μην τον επισκέπτεται σποραδικά. Αποφάσισε να πάρει διαζύγιο από τη Μερόπη και μου ανέθεσε την υπόθεση. Με βαριά καρδιά της τηλεφώνησα να βολιδοσκοπήσω εάν ενδιαφερόταν να βγάλουν συναινετικό διαζύγιο. Πριν προλάβω να αρθρώσω τη νομική μου επιχειρηματολογία η κυρία Μερόπη με πρόλαβε : Μη χάνεις το χρόνο σου Πέτρο, θα υπογράψω ότι θέλει ο Ιάσονας. Ζήσαμε όμορφα μαζί τόσα χρόνια , είναι καλός άνθρωπος και θέλω να είναι καλά. Ξέρω άλλωστε πώς ότι έχει θα το αφήσει στο γιο μας. Ήταν το πιο ήσυχο διαζύγιο της καριέρας μου. Ο Ιάσονας εγκαταστάθηκε στης Νέλλης κι από την επόμενη ημέρα, αφού μιλούσε τρία τέταρτα κάθε πρωί με τη Μερόπη στο τηλέφωνο κι έλεγαν τα νέα τους, στον καφέ μου εξιστορούσε τη γνωριμία και τον έρωτά του με τη Μερόπη, πώς ήταν η πιο όμορφη κοπέλα στην τάξη της, πώς έλαμπαν τα μάτια της όταν τον συναντούσε τυχαία στο δρόμο, πόσο άξια του στάθηκε κλπ κλπ. Οι κριτικοί του έργου του κυρίου Ιάσονα αναφέρουν ότι η ύστερη «Μερόπειος» περίοδος του έργου του είναι ίσως η πιο ώριμη ποιητικά, η πιο πλούσια συναισθηματικά, η πιο λεπτή τεχνικά.